

DA, NE postoji takav dan.

Postoje Dan žrtava fašizma, Dan žrtava holokausta, Dan žrtava totalitarnih režima, Dan žrtava Domovinskog rata i mnogi drugi, no Dan žrtava Katoličke crkve ne postoji.

Ne zato što žrtve ne postoje, već zato što ih se pomelo pod tepih. Gurnulo u ormare. Sakrilo iza takozvanih - isprika.

Ne radi se tu o 4, 5 godina rata, ne radi se o kojem desetljeću zlih ideologija, radi se o nekoliko stoljeća sustavnih progona, pokrštanja, mučenja i ubijanja ljudi.

I iako službeno ne postoji Dan sjećanja na žrtve Katoličke crkve, 17. 2. nalazim prikladnim za takav spomendan.

Na taj dan 1600. godine u Rimu je zbog svojih "heretičkih" tvrdnji spaljen Giordano Bruno.

Znanstvenik, pisac i pjesnik. Govorio je o tome kako su sve zvijezde sunca i da postoji realna mogućnost za još ovakvih svjetova. Nakon što je proveo godine u tamnici, 1600. godine živog ga spaljuju na lomači.

Kako je bio neslomljiva duha, zadnje što im je na suđenju rekao bilo je:

"Možda vi, moji suci, izgovarate ovu presudu protiv mene s većim strahom nego ja koji ju primam."

Poznavajući njegovu narav, naređeno je da mu se čavlom zabije jezik u nepce kako ne bi morali slušati njegovu "herezu".

Dana 15. 2., obilježava se rođendan Galilea Galileija koji je pod prijetnjom i istragom Crkve odlučio svoje stavove o kretanju Zemlje odbaciti kao heretičke i tako se spašava brutalne smrti, ali do kraja života živi zatvoren u svojevršnom kućnom pritvoru.

Ovim riječima se Galileo morao pokajati klečeći na koljenima (skraćena verzija):

"Ja, Galileo, u svojoj sedamdesetoj godini života, kao zatvorenik i na koljenima, pred vašom Eminencijom i Prečasnom Gospodom kardinalima, Inkvizitorima protiv heretičke izopačenosti, imajući pred svojim očima Sveto pismo koje dotičem svojom rukom, odričem se i proklinjem i gnušam greške i hereze kretanja Zemlje."

Dakako, oni su samo najpoznatiji. Povijest zločina je daleko veća. A i ovo je samo sažetak (u suradnji sa znanošću i Biblijom).

KRIŽARSKI RATOVI

Kako je sve počelo:

Papa Urban II, u strastvenom, propagandističkom govoru pred tisućama okupljenih vjernika u Clermontu u Francuskoj 27. 11. 1095. poziva sve istinske kršćane da oslobode Svetu Zemlju od muslimanskih nevjernika koji su je osvojili stoljećima prije i sada naplaćuju hodočasnici ulaz. Tisuće naivnih vitezova, kmetova, pa čak i nekoliko kraljeva stavlja na svoje tunike veliki crveni križ i odlazi u 200-godišnji rat za oslobađanje navodnog Isusovog groba. Začinjen prijetnjom pakla i obećanjem nagrade (konkretno, Papa je udijelio "izlazak iz čistilišta svim sudionicima direktno u Raj" - poznato?), poziv je naišao na neočekivani odaziv. Oni koji su pročitali o nasilju u Bibliji znaju da i Križarski ratovi, i Inkvizicija, i progoni Židova i ostalih "pogana" nalaze tamo svoje puno opravdanje.

1. Prvi Križarski rat je pokrenut (1096. - 1099.) bojnim poklicem "Deus Vult" (Bog to želi), pozivom na uništenje nevjernika u "Svetoj Zemlji". Križari u Njemačkoj prvo su se obračunali s "nevjericima među nama", Židovima u dolini rijeke Rajne. Tisuće su odvučene iz svojih domova ili mjesta gdje su se skrivali i sasječeni su ili živi spaljeni ("vatra čisti"). Onda su religiozne legije pljačkale i ubijale putem sve do Jeruzalema. Svećenik Raymond Aguilers je napisao: "U Solomonovom hramu (u Jeruzalemu) gazili smo do koljena u krvi, pa čak i do konjskih uzda, po pravednom i čudesnom Božjem sudu." Oko 40.000 Muslimana zajedno sa Židovima je pobijeno u ta dva dana i tako je Jeruzalem "očišćen od nevjerničke ruke". Zabilježeno je i da su spalili jednu sinagogu punu Židova. Nakon pokolja svi su se okupili oko navodnog Kristovog groba na misu zahvale. U njihovim rukama je grad ostao oko 100 godina.

2. Na drugi Križarski rat (1147. - 1149.) poziva papa Eugenije III (d. 1153.). Kako je "svetac" Bernard, redovnik iz Clairvauxa, izjavio: "Kršćani slave smrt pogana jer je time Krist sam proslavljen." Završava totalnim porazom njemačko-francuske vojske od Turaka 1187.

3. U Trećem Križarskom ratu (inicijator papa Grgur VIII), nakon što je Richard Lavljeg Srca osvojio grad Acre 1191., naređuje da se 3000 zarobljenika – od kojih su mnogi bili žene i djeca – izvede iz grada i zakolje. Neki su raskomadani ne bi li pronašli progutane dragulje. Biskupi su davali blagoslove. "Nevjernički životi nemaju vrijednosti." Kroničar Ambroise ushićeno piše: "Pobijeni su svi odreda. Neka je za to blagoslovljen Stvoritelj!" Nakon što se Friedrich Barbarossa utopio prelazeći konjem rijeku, njemački križari se povlače i gube stečene pozicije. Mudri muslimanski vođa Saladin daje besplatan pristup kršćanskim hodočasniciima.

4. Papa Aleksandar III. posjećuje 1177. godine hrvatski grad Zadar. Trideset i pet godina poslije Zadar su osvojili, opljačkali i srušili križari 1202. U gradu je izveden masakr. Prije polaska iz Zadra porušili su zidine i uništili sam grad. Kuće i crkve su srušene do temelja. Oštetili su i katedralu sv. Stošije. Preostalo stanovništvo je iseljeno iz Zadra (pretežno u Nin), dok su grad naselili Mlečani. Dio flote ostao je stacioniran na Ugljanu kao osiguranje naseljenim Mlečanima

u gradu. Kako bi se Emerik ispričao građanima (preostalima koji su naselili Nin), gradu Ninu je 1203. dao status slobodnog kraljevskog grada (kao jedini dalmatinski grad).

Dječji Križarski rat 1212.

"Budući da nas Bog vidi kao grešnike, kakvi jesmo, neće nam pružiti svoju moćnu ruku i pomoći razbiti nevjernike. Zato ćemo u rat poslati nevinu djecu. Dobri Bog, uz Duha Svetoga, milostivog Isusa i njegovu bezgrešnu Majku te ostale svece, smilovat će se toj djeci i, kao u dobra stara biblijska vremena, napraviti čudo te poraziti mrske bezbožnike." Djeca su navodno ukrcana na 7 brodova i poslana u oslobađanje Svete Zemlje. Većina ih nije ni došla do tamo, podavili su se, a ostatak je pao u tursko ropstvo.

Četvrti Križarski rat (1201. - 1204.)

Povod 4. križarskog rata bio je poziv pape Inocenta II. da se dokrajči okupacija Kristova groba, pogotovo sad kad se nakon smrti Saladina 1193. njegovo carstvo raspalo na 17 država. Papin poziv je naišao na brojne poteškoće kod vladara zapadne Europe koji su međusobno posvađani te se odazivaju plemstvo i vitezovi željni bogaćenja i slave (visoko francusko plemstvo iz interesa kako će osvojenu Svetu zemlju međusobno podijeliti i osnovati kršćansko kraljevstvo).

Pohod na Carigrad

Prvo osvajanje grada koji je bio u kršćanskim rukama (17. 7. 1203.) i pokolj i pljačka njegovih stanovnika - kršćana. Čak su i opatice bile silovane. Na prijestolje patrijarha križari ustoličuju prostitutku. Papa Inocent III. (1160. - 1216.) daleko je od zgražanja nad zločinima koje su počinili, on se raduje pobjedi nad Istočnom Crkvom koja je do tada odbijala priznati njegovu nadmoć. Taj podlac je naredio i genocid nad Albigenzima u Francuskoj. Za nagradu je proglašen svecem. Sve je to toliko oslabjelo Bizant da su Turci kasnije lako prodrli u Europu sve do Hrvatske i dalje.

5. – 8. Serija poraza, do osmog Križarskog rata 1291. kada su kršćani izgubili i Akon, posljednje ostatke križarske države. Epilog bi mogao biti križarski pohod koji je krenuo huškanjem pape Urbana V. 1395. Tada je s Rodosa organiziran pohod na Egipat. Križarski fanatici su zauzeli Aleksandriju. "Pokolj ne samo muslimana već i kršćana i židova bio je po okrutnosti ravan onome u Jeruzalemu 1099. i Carigradu 1204."

9. Edward I. je pokrenuo 9. križarski rat (Edward "Longshanks"). To je onaj vladar protiv kojeg se borio William Wallace (široj publici poznat iz filma Braveheart).

Križarski ratovi na Baltiku

Poznati su nam kao Sjevernjački križarski ratovi (the Northern Crusades). Pokrenuo ih je papa Celestin III. 1193. godine. Cilj im je bio konvertirati na kršćanstvo Estonce, Litvance, Švedane, Fince, Pruse, Saksonce itd. Teutonski vojni red osnovan je u 12. stoljeću u Palestini, u Akri. Činili su ga katolici njemačkog podrijetla. Protjerani su s Bliskog Istoka negdje u prvoj polovici 12. stoljeća i onda su krenuli prema Sjeveru, prema Transilvaniji, Poljskoj te Baltiku. Primali su naredbe direktno od Pape. Provodili su prilično agresivnu politiku.

Jedan od ciljeva im je također bio konvertirati pravoslavnu Rusiju na katoličanstvo. Međutim, Rusi su ih pobijedili u bitci kod jezera Peipusa (negdje opet u prvoj polovici 12. stoljeća), što je postepeno dovelo do odustajanja od gore spomenute ideje. Ali zato su krajem 14. stoljeća uspjeli doprinijeti konvertiranju Litve na kršćanstvo. Tada je došlo i do poljsko-litvanskog saveza (litvanski vladar – mislim da su imali vojvodu ili nadvojvodu – je oženio poljsku princezu).

No isto tako treba napomenuti kako je primarni cilj ovdje bila teritorijalna ekspanzija uz proširenje političkog utjecaja, dok je konverzija na kršćanstvo predstavljala popratan cilj. Gore navedeni poganski narodi dugo su pružali otpor, međutim, na kraju su popustili pritisku te prihvatili kršćanstvo kao religiju te feudalizam kao poredak.

Iako su Križarski ratovi formalno završili 1291., konačnim gubitkom Svete zemlje, židovi su ponovno podvrgnuti genocidu. Skoro 40.000 mladih "ratnika križa" pljačkalo je, ubijalo i spaljivalo na svom putu prema jugu Europe i iskorijenilo oko 150 židovskih zajednica.

"Sveti" kršćanski ratovi

Kada je kršćanska rulja spalila Aleksandrijsku knjižnicu (tada najveću na svijetu) 391. god, šteta po napredak čovječanstva je bila neprocjenjiva. Uz knjižnicu je bilo sveučilište s tisućama studenata koji su besplatno mogli učiti i biti podučavani, a za siromašnije se prikupljao novac. Ogromno dvorište je bilo neka vrsta foruma, a po noći je svatko mogao spavati na podu. Moglo se podučavati bilo što. Ni danas nemamo nešto slično. Građa se sakupljala i prevodila 625 godina, a njeni resursi su bili ogromni (s tada nezamislivih 750.000 knjiga).

Rulju je nahuškao kršćanski patrijarh Teofil. Još gore, užasne scene događale su se i 21 godinu kasnije, kada je patrijarh sveti Ćiril ohrabrio "kršćansku" svjetinu da mučki ubije najveću znanstvenicu svih vremena, matematičarku i filozofkinju Hipatiju, 412. Ta inteligentna, rječita i ne manje lijepa predsjednica aleksandrijske škole platonističke filozofije uhvaćena je na putu na posao iako je bila svjesna opasnosti i razjarena rulja ju je odvukla do oltara Teofilove crkve i tu joj školjkama zderala svu kožu do kostiju. Glavni poticatelj Ćiril je za nagradu i mirnu savjest proglašen svecem, a Hipatija je, po kršćanskom nauku, otišla u pakao.

U 4. stoljeću car Konstantin, prvi rimski car koji je postao kršćanin, daje ubiti preko 3000 kršćana jer se njihovo tumačenje Svetog pisma nije slagalo s njegovim (zamislite, nisu se slagali s prevelikim povezivanjem Crkve i države). To je mnogo više od par kršćana koji su stradali u svima dobro poznatim "bacanjima kršćana lavovima" u 1. stoljeću. Ostali progoni

kršćana (Japan, Kina, Sudan, itd.) nastali su kao revolt prema pokušajima Crkve da uvodi svoju dogmu na mala vrata pod krinkom "humanitarnog rada" i tako nadvlada domaće religije.

U 777. Karlo Veliki, pobožni branitelj Rimske crkve, nakon poraza saksonske pobunjenike daje im izbor između pokrštavanja i pogubljenja. Kada su odbili krstiti se, dao im je odrubiti glave - 4500 u jednom danu.

1209. Sveti Papa Inocent III. pokrenuo je oružani pohod protiv kršćana Albigenza na jugu Francuske.

U 12. stoljeću počinje diskvalifikacija Katara - upravo kada su u Europi počeli nicali religiozni pokreti Valdenaza i Albigenaza (odnosno Katara), a posebice kad je utjecaj Katara poprimio takve razmjere da je počeo predstavljati opasnost po samu Crkvu i njezina bogatstva. Ne zato što su zagovarali asketizam i primali žene u svećenike, već zbog odricanja od svećeničke vlasti i vlasti tada totalno degradiranog Pape. Katari bismo najbolje mogli usporediti s današnjim napredno-liberalnim pogledima. Kako bi se Crkva obranila od takvih pokreta, koji su postajali sve rašireniji, ona ih je proglasila heretičkim i odredila smrtnu kaznu i mučenje za osumnjičene za herezu. Posljedica je bio i prvi interni križarski rat protiv Katara (1209. - 1229.) u Južnoj Francuskoj (iako su ovi bili miroljubljivi).

1208. godine papa Inocent III. pozvao je na križarski rat protiv katarskih gnostičkih vjernika, kako su se skupnim imenom nazivali oni koji su prihvaćajući gnosticizam, odnosno izravnu spoznaju Boga, odbacivali posredovnu ulogu pape i svećenstva (a bez te uloge naravno da bi KC izgubila i politički utjecaj).

Katari su, dakle, izazvali bijes time što su odbacivali papinstvo i Katoličku crkvu - njihova hereza u svojim dogmatskim postavkama bila je ista kao i ona manihejaca. Bijes Crkve je posebnom snagom buknuo u Beziersu, u kojem su ti papini križari počinili strahovito krvoproliće, za što nam je kao dokaz ostalo i pismo papinog legata Arnolda, monarha iz Citeauxa, koji se papi Inocentu ovako hvalisao o ishodu pokolja:

"Mi ne štedimo nijedan stalež, nijedan rod, nikakvu dob; od oštrice je mača palo oko 20 000 ljudi. Nakon pokolja grad je opustošen i spaljen te je tako na čudesan način bjesnjela Božja osveta." Postoji priča da je papin legat kod pada Beziersa izrekao i ove monstruozne riječi:

"Pobijte ih sve, Bog će znati koji su njegovi." Crkveni apologeti se zaklinju da to nije kazao, ali kako se god okrene, Crkva je okaljala svoje ruke do laktova u krvi, za sva vremena.

Tada su doslovce istrebljeni gradovi Perpignan, Narbonne, Carcassonne, Toulouse. Genocid je trajao 40 godina.

Mnogi su prvo oslijepljeni, osakaćeni, vučeni konjima i korišteni kao mete za gađanje. Rat su vodile razne vojske, uključujući vatikansku. Ono što ni tada nisu uspjeli istrijebiti, dovršila je "sveta" Inkvizicija u sljedeća dva stoljeća. Zatrli su im apsolutno svaki trag tako da danas nema skoro nikakvog dokumenta o njima osim katoličke antipropagande.

Sveta inkvizicija

U 12. i 13. stoljeću rađa se Inkvizicija. Njen začetnik je 1231. papa Grgur IX.

Inkvizitori imaju neograničeno pravo primjene svakog mogućeg načina nanošenja patnje i užasa lažno optuženim žrtvama. Izmišljeno je preko stotinu sprava za mučenje. Žrtve se mažu lojem i polako žive peku. Peći nacista za ubijanje ljudi prvo je koristila kršćanska Inkvizicija. Surova mučenja stotina tisuća nekršćana prestrašna su za opisivanje. Pogubljuje se stotine tisuća "heretika".

"Evolucije Inkvizicije":

- 1542. Sveta služba univerzalne Inkvizicije

- 1908. Sveta služba

- 1965. Kongregacija za nauk vjere.

Engleski su katolici pogubljeni pod protestantskim režimima. Američki povjesničar William T. Walsh piše: "U Britaniji 30.000 odlazi na lomaču zbog vješticearstva; u protestantskoj Njemačkoj brojka je oko 100.000." (p. 275).

"Notorno je poznata činjenica da je vjerovanje u pravednost kažnjavanja heretika bilo tako često kod religijskih reformatora 16. stoljeća, kao što su Luther, Zwingli, Calvin, i njihovih pristaša da možemo vidjeti kako je njihova tolerantnost započela s padom njihove političke moći." (C.E., s.v., "Inquisition", 8:35).

Zabilježeno je da je Crkva proglasila SVECIMA čak četiri Velika Inkvizitora: Peter Martyr (u.1252), John Capistran (u.1456), Peter Arbues (u.1485) i Pius V. (u.1572), St. Dominic (u.1221).

Inkvizicija - organizirana za borbu protiv katarskih vjernika. 1197. Petar II. Aragonski proglasio je Katare neprijateljima države i naredio da se spaljuju. Inocent III. je ugradio inkvizicijski postupak u crkveno sudbeno pravo. 1208. papa Inocent naređuje križarski pohod protiv francuskih Katara. Preko 100.000 ih je ubijeno od Arnaudovih vojnika kod Beziersa. 1231. postavljeni su papinski inkvizitori. Još 1224. objavljen je zakon protiv krivovjeraca u Lombardiji. 1252. Inocent IV. je ovlastio inkvizitore da izvlače priznanja mučenjem.

Crkva je strogo zabranjivala bilo kakva medicinska istraživanja, seciranje mrtvaca i sl. i poticala neukost i zanemarivanje bilo čega tjelesnog (higijenu, tjelovježbu, poboljšanje svjetovnih uvjeta života, obrazovanje) jer to nije važno. Važno je pokajanje grijeha radi vječnog spasenja. Životni vijek je bio 25 - 30 god. Nije čudo da su najveće epidemije tifusa i kuge harale upravo u mračnom kršćanskom srednjem vijeku kada je Crkva bila na vrhuncu svoje moći.

Sveti Bernard Clairvaux (1090. - 1153.), najutjecajniji kršćanin svog vremena, izražavao je duboko nepovjerenje u intelekt i ponavljao "da je stjecanje znanja, ako nije u svrhu svete misije, poganski čin i stoga zlo".

Prema biblijskom citatu: "Svjetovnih se pak praznorječja kloni: sve će više provaljivati prema bezbožnosti i riječ će njihova kao rak-rana izgrizati." (Timotej, 2,16).

Kao doprinos Crkve u širenju znanosti i pisane riječi spomenuo bih još i listu zabranjenih knjiga, "Index Librorum Prohibitorum", koje je Katolička crkva proglasila opasnima po Crkvu i vjeru njenih pripadnika. Prva cjelovita verzija Indexa se pojavila za vrijeme pape Pavla IV. 1557. godine. Ne treba ni spominjati da je sveta Inkvizicija bila "autor" te liste. Lista zabranjenih knjiga se održala do današnjeg dana i redovno je ažurirana do 1948. godine, a to 32. izdanje je sadržavalo preko 4000 zabranjenih i cenzuriranih knjiga. U tom izdanju nema, npr., "Mein Kampf" (kao ni jednog djela nekog drugog fašističkog autora koji je bio katolik).

Popis predstavlja samo zabranjene radove katoličkih pisaca jer oni ostali (ateisti npr.) nisu ni zastupljeni na njemu, po onoj definiciji da su heretička djela "ipso facto" zabranjena. Pod "heretičkim" se podrazumijevaju djela koja na bilo koji način kritiziraju bilo koji element katoličke vjere.

Za izbijanja kuge 1348. - 1349. glasine su se širile da židovi truju bunare. Uslijedili su pokolji ogromnih razmjera. Npr. Flagelanti, ili kršćanski pokajnici koji su javno bičevali sami sebe za pokoru od grijeha, navalili su na židovsku komunu u Frankfurtu i iskalili svoj bijes na njima.

Protestanti Hugenoti su drugačije gledali na katoličke dogme i osuđivali ponašanje Crkve u to vrijeme. U noći Svetog Bartolomea 1572. započeo je nad njima masakr koji je trajao 6 tjedana i pobijeno je 10.000 Hugenota. Jedna grupa tih "heretika" je pobjegla na Floridu, ali 1565. španjolska brigada otkriva njihovu koloniju i sve ih pobije nakon što su se predali. Blagoslov pape Grgura XIII.: "Mi se radujemo što ste oslobodili svijet od tih bijednih heretika."

Od 1550. do 1650. oko 100.000 "vještica" je spaljeno u Europi kao posljedica kršćanskog fundamentalizma (Vidi u Bibliji: Ne daj vještici da živi! Spali djevojku!). Povjesničari procjenjuju da je ukupno bio daleko veći broj žrtava – većinom žena.

Konkvistadori

"Martín Fernández de Enciso, geograf koji se našao među osnivačima kolonije Darien, izlagao je tezu da je teritorij West Indies predan u ruke Španjolcima... " upravo kao što je i teritorij Kane Galilejske predan Izraelcima. Španjolci, dakle, naglašavao je, "mogu postupati s Indijancima na isti način na koji je Jošua postupao sa stanovnicima Jerihona (totalni genocid)". [55]

Pizarro (Francisco Pizarro, 1471. - 1541.) i njegova braća predvodili su osvajačku vojsku koja je uništila državu Inka i zavladała Peruom tako što je prodrła iz Paname 1531. Kad su stigli u Peru, naišli su na rat oko prijestolja između Atahualpe i njegovog brata Huaskara.

Španjolci su miroljubivo ušli u Cusco 1532. i pozvali Atahualpu u svoj logor, na gozbu u njegovu čast, gdje je on došao s pratnjom od nekoliko tisuća ljudi, ali nenaoružanih. Španjolski misionar u pratnji Kortesa je tražio od Atahualpe da prihvati kršćansku vjeru i da prizna vrhovnu vlast španjolskog kralja Karla V, što je Atahualpa odbio. Na dati znak Španjolci su osuli paljbu topovima, zatim jurnuli na Atahualpinu pratnju i pobili one koji su preživjeli topovsku paljbu, a njega zarobili.

Španjolci su za Atahualpu tražili otkup – da im se napuni zlatom i srebrom odaja u kojoj je bio zarobljen. Inkama je trebalo nekoliko mjeseci da skupe otkupninu u zlatu i srebru. Pretapajući kipove i nakit u zlatne i srebrne poluge, skupili su oko 24 tona plemenite kovine – otkupninu koja je vrijedila po procjenama oko 4.6 milijuna dukata. U međuvremenu su se Pizarru pridružile i nove snage pod zapovjedništvom Almagra koje su tražile udio u pljački. Kad je cijeli otkup skupljen, konkvistadori su naredili da se Atahualpa spali (po nekima to je bilo 1533., a po drugima 1534.).

Kad je Atahualpa bio na lomači, jedan misionar mu je ponudio da ga objese umjesto da ga spale ako prihvati kršćansku vjeru (to je bio maksimum kršćanskog milosrđa). Atahualpa je prihvatio i tako su ga objesili. Poslije tog i mnogih drugih postupaka nije čudo da su Indios došli do zaključka da su kršćani daleko gori ljudi od njih, a njihova religija i Bog zapravo religija zla i

Bog zla.

Jedan od ciničnih detalja ovog viđenja povijesti je da je bjesomučno ubijanje domorodaca ublaženo uredbom koja se zvala "reljuerimiento" i koja je nalagala sljedeće: prije nego što bi se počelo s nasiljem, Indijancima bi bio pročitana nalog da se pokore osvajaču jer je papa Aleksandar VI - Borgia njihovu zemlju poklonio (!?) svjetovnoj vlasti, tj. španjolskoj kruni kojoj oni stoga duguju pokornost. Vjerojatno su Indijanci (ako bi uredba uopće bila prevedena) bili u čudu – kako netko iz daleke zemlje može pokloniti njihovu zemlju nekom drugom (iz isto tako daleke zemlje), čija je produžena ruka s mačem sad pred njima spremna da ih ubije na znak neslaganja. Ali cinizam povijesti nije bio samo tada i tu na djelu.

Između ostalog, opravdanjima osvajanja dodani su argumenti koji su trebali Indijance prikazati u negativnom svjetlu, kao što su obredi prinošenja ljudskih žrtava njihovim bogovima (koji su, naravno, smatrani demonima). Asteci su u svojim religijskim obredima žrtvovanja ubijali oko stotinjak ljudi godišnje. Nakon uspostavljanja konkvistadorske strahovlade to je prestalo, ali je zato sada kršćanskom Bogu prinošen mnogo veći danak – oko 400 tisuća Indijanaca svake godine, tj. oko 40 milijuna za stotinjak godina!!! Cijela jedna civilizacija je iskorijenjena.

1723. biskup Gdanjska u Poljskoj zahtijeva da se svi Židovi izbace iz grada. Gradsko vijeće je to odbilo, ali biskupov strastveni govor je zapalio masu koja je prodrla u geto i pretukla sve njegove stanovnike na smrt.

"Kada je Napoleon osvojio Španjolsku 1808., poljski narednik Lemalouski izvještava da su se Dominikanci [zaduženi za poslove Inkvizicije] utvrdili u svom samostanu u Madridu. Kada su Lemalouskijeve trupe na silu ušle unutra, inkvizitori su poricali bilo kakvo postojanje ćelija za torturu.

"Vojnici su pretražili samostan i otkrili ih ispod podova. Ćelije su bile pune zatvorenika, svih golih, mnogih poludjelih. Francuska vojska, navikla na okrutnosti i krv, nije mogla podnijeti to što je vidjela. Ispraznili su sve od ljudi, postavili barut i digli sve u zrak." (De Rosa, op. cit., p. 172).

Vatikan ne može izbjeći svoj dio odgovornosti za nacistički Holokaust, koji je bio dobro poznat papi Piju XII., ali je njegova licemjerna šutnja bila potpuna tijekom rata o ovoj najvažnijoj od tema (npr. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany*, McGraw-Hill, 1964, pp.

300-04). Sada je u postupku njegova beatifikacija.

"1936. biskup Berning od Osnabrucha je razgovarao s Fuhrerom preko jedan sat, Hitler je uvjerio njegovu Presvjetlost da nema bitnih razlika između nacional-socijalizma i Katoličke crkve. "Zar nije Crkva", rekao je, "gledala na Židove kao na parazite i zatvarala ih u geta?"

"Ja samo činim ono", hvalio se, "što je Crkva činila tisuću i petsto godina, ali mnogo efikasnije." Budući da sam katolik, rekao je biskupu Berningu, "divim im se i želim promovirati katoličanstvo." (De Rosa, op. cit., p. 5; Lewy, op. cit., p. 111).

Sramotan broj progona i ubojstava otkad je kršćanstvo prvi put dobilo vlast jedan je od najgorih u povijesti. Ukupan broj Manihejaca, Arijanaca, Priscilijanaca, Paulicijanaca, Bogumila, Katara, Waldenzijanaca, Albigenza, "vještica", Lolarda, Husita, Židova i protestanata pobijenih zbog pobune protiv Rima ili drugih denominacija prelazi nekoliko milijuna; a osim stvarnih pogubljenja, daleko veći broj je mučenih, zatvorenih i osakaćenih.

Seksualno iskorištavanje, koje je počinilo i čini svećenstvo, razotkriva se tek u zadnje vrijeme. S druge pak strane, stoljećima se usađuje u vjernike krivica zbog svih mogućih "grijeha puti" i tako pune svoje ispovjedaonice.

Ovdje nisu ubrojene sve žrtve seksualnih zločina, kojih je bilo toliko da je Crkva imala potrebu izdati dokument kojim regulira protokol suđenja i tajnosti glavnih aktera u slučajevima seksualnog zlostavljanja žena, muškaraca, djece i životinja.

Očito ljudi koji drže religiju za silu dobra gledaju samo na Dr. Jekylla, a zanemaruju Mr. Hydea. Ne vide praznovjerno divljaštvo koje prožima ljudsku povijest. Naivni ne vide licemjerje i hipokriziju onih od kojih bi se tome najmanje nadali.

Za kraj, u spomen na sve žrtve kršćanskog režima i zločine Katoličke crkve, još jednom želim spomenuti Giordana Bruna, čovjeka s vizijom, jednog od brutalno ubijenih zbog svojih uvjerenja i u ime imaginarnih nedokazivih likova.

I danas u znak sjećanja na rimskom trgu Campo de Fiori stoji spomenik na mjestu na kojem su ga spalili na lomači prije nešto više od 400 godina.

(Svjetlonosa.blogger.index.hr)